

Српски народ данас

Плеће моје сном мртвијем спава – била би сасвим одговарајућа песничка дефиниција актуелног духовног и националног стања српског народа. Са једне стране, огроман историјски умор који се рефлектује у свим животним сферама: од духовности и морала, преко демографије и културе, до економије и државотворности, а са друге стране неспособност интелектуалне и политичке елите за било какву националну визију и програм. Једина константа последњих више од пола века јесте дезинтеграција српског народа, и то по свим шавовима језичких, културних, црквених и етничких територија, као и одсуство националног плана и стратегије.

Растурање српског националног идентитета у његовим елементарним категоријама вере, језика, писма, историје, културе и државности не престаје и можемо рећи да живимо једно време новог титоизма као духа времена који је препознатљив управо по обрачуна са српским националним идентитетом. У брозовској парадигми, која се поново враћа на велика врата на Балкан, треба сломити српски народ, окупирати његову елиту и националне институције и његове идентитетске територије поделити између суседних нација и држава, међу којима је неколико потпуно непостојећих у суштинском смислу, пошто немају другог идентитета изузев конвертитског. Посебну студију, без које се не може разумети историја Балкана, требало би посветити стварању одређеног броја новобалканских нација на одрицању од српског народносног идентитета, односно на тој необичној чињеници да се нови идентитет гради искључиво на рату против старог, српског националног идентитета из кога се потиче и који је напуштен милом или силом у протеклих неколико векова, а посебно у последњих 100 година.

Тек уз помоћ познавања инспиратора, реализатора и резултата свих научних, културних, духовних и политичких експеримената урађених у овој лабораторији нових идентитета, можемо разумети актуелни балкански моменат, из чега тек може уследити предвиђање будућности овог политички увек турског региона.

Регион данас

Регион у коме Срби живе најтачније би се данас могао дефинисати као амерички протекторат који тежи ка учлањењу у Европску Унију. Узимајући у обзир сада већ опште познату чињеницу да, са једне стране, Америка и Европска Унија постепено губе геополитичке позиције и имају све мање снаге да задрже пресудан утицај на регион, потребно је уочити да, са друге стране, расту амбиције одређених старих балканских завојевача, као што су Ватикан и Турска, или локалних младих нација и држава у успону, као што је шиптарска или хрватска. Постаје видљиво да регион чека прерасподела геополитичког утицаја страних фактора и преоријентација домаћих елита ка новим центрима моћи, међу које свакако треба рачунати и Руску федерацију која се такође, посебно на привредном плану, увелико вратила на Балкан. У свему томе лако се може поставити питање одрживости новијих државоликих творевина какве су готово све бивше југословенске републике и покрајине, а посебно Босна и Херцеговина, Црна Гора, Македонија или Косово.

Питање свих питања јесте, дакле, да ли ће наш регион остати под америчким протекторатом, постати Европска, Ватиканска, Шиптарска, Хрватска, Турска или Руска Унија, или ће бити подељен на неколико сфера утицаја између ових великих сила и њихових нових/стarih сателитских држава на Балкану? У овом колоплету интереса кретаће се и решавање судбине српског народа, а свакако ћете приметити да у овом часу, упркос тужно-смешним покушајима државе Србије да се представи као лидер у региону, у свим овим геополитичким комбинацијама нигде нема спомена Срба и српских националних интереса.

Шта год да буде будућност региона, она ће изнова бити исписивана на живом ткиву српског народа широм Балкана, и на српским вековним етничким територијама.

Српске земље и Срби у региону данас

Ред би био да анализу статуса српског народа и државе на Балкану почнемо од прве српске државе после 1918 – Републике Српске Крајине. Ове године обележавамо 15 година од Олује, највећег етничког чишћења у савременој Европи после Другог светског рата, када је неколико стотина хиљада Срба у срцу Европе протерано са својих кућних огњишта, а да се у њих до дана данашњег није вратило. Срби у Независној држави Хрватској и даље су грађани другог реда, а повратак, враћање станарских права и

запослење су људска права која су им онемогућена на систематски начин од стране хрватске државе. Историјско памћење и политичко подсећање на постојање РСК до само пре 15 година, када је угушена здруженим злочиначким дејствима хрватске војске, а уз логистичку помоћ НАТО пакта, готово да је избледело и престало. Скупштина и Влада РСК у изгнанству није призната ни у Београду, а камоли да је помен РСК присутан у међународној јавности и политичким институцијама светске заједнице. Хрватској геноцидној држави мора се признати успешно обављен посао за који није била до краја способна чак ни првобитна НДХ која је имала потпуно одрешене руке од стране Хитлеровог новог европског поретка у коме није било места за Србе. Поставља се онда питање у каквом новом европском и светском поретку живимо, кад је у њему било могуће оно што није било могуће у Хитлерово доба, и да ли то значи да у овом поретку за Србе има још мање места?

Посебно је и најдраматичније питање шта у том контексту већ 20 година ради Бивша југословенска република Србија, која је у потпуности заборавила да без превенције геноцида кроз сећање на страдања у Јадовну, Јасеновцу и НДХ у целини, па све до Олује, нема опстанка српском народу? И шта је та иста БЈР Србија у последњих 15 година урадила да се пред светом и у Независној држави Хрватској постави питање Републике Српске Крајине и до 1991. године српског конститутивног народа у БЈР Хрватској?

Република Српска, друга српска држава после 1918. године, успела је оно што РСК није успела – да преживи и претраје. Постојање РС гарантује Дејтонски споразум и она је ове године постала пунолетна, што представља највећу српску историјску победу у последњих 20 година, као и доказ да је могуће очувати српске државотворне капацитете и у најтежим историјским околностима, када су нам све велике светске силе биле ненаклоњене и када смо били изложени санкцијама, бомбардовању и отвореној помоћи свим другим странама у ратном сукобу на територији бивше Југославије. Међутим, данас се Република Српска налази пред сталним оптужбама да је геноцидна творевина и плановима да је треба укинути, а Србе утопити у вешташки унитарну БиХ.

На другој страни, Срби у Федерацији, дакле, у другом ентитету БиХ, као и на нивоу заједничке државе, трпе дискриминацију која је посебно изражена у немогућности повратка Срба у Федерацију, као и неравноправности сва три конститутивна народа приликом запошљавања у државној управи и на највишим државним функцијама.

Српски народ у Црној Гори живи у својеврсном апартхејду: негира му се елементарно национално постојање, краде и укида језик, писмо, историја, култура, обичаји и држава,

а СПЦ се и даље прогони и уместо ње намеће полицијска секта самозванаца који носе назив Црногорска православна црква. Грађанска права за Србе у Црној Гори готово да су потпуно суспендована: Србину је немогуће да се запосли у државној управи, ограничени су сви други економски, медијски, културни и политички токови, а на делу су и други облици неравноправности грађана који чине најмање трећину становништва Црне Горе. Најизразитији пример овог насртања на српски национални идентитет у Црној Гори представља укидање српског језика и увођење црногорског као службеног језика, иако се на последњем попису становништва 63 процента грађана Црне Горе изјаснило да говори српским језиком.

Статус Срба и СПЦ у Бившој југословенској републици Македонији сличан је црногорском случају, јер су обе ове новоформиране државолике творевине, настале по авнојевским границама које је исцртала терористичка организација тога времена - КПЈ, заправо продукти истог титоистичког модела производње нових нација и република. Иако тзв. Македонци, такође у одређеном проценту пореклом Срби, и исте вере, као и тзв. БЈР Македонија, која почива на српским црквистима, гробљима и историјским споменицима, немају нити један разлог да са Србима немају најбоље могуће односе.

Коначно, треба поменути и тихо гашење присуства некада бројних српских националних заједница у Албанији, Бугарској и Мађарској, о којима нико не брине и које постепено губе национални идентитет и утапају се у земље домаћине.

Као посебан случај треба истаћи једну земљу из Европске Уније – Словенију, у којој је статус српске националне мањине такође нерешен, а људска, грађанска и национална права угрожена.

Као најорганизованија српска национална заједница у окружењу истиче се српска заједница у Румунији, тако да њихов пример културно-просветне аутономије треба проучити, мада новији процеси говоре да је такође доведена у питање будућност тамошњих генерација и њиховог остатка у српском националном идентитету.

Србија данас

Србија, након 20 година историјских пораза, наставља да понире у даљу пропаст

великим корацима. Само у последњих годину и по дана у Србији су се одиграли следећи опасни политички процеси: нови статут Војводине, заокруживање шиптарске државности на територији Србије на Косову и Метохији под патронатом ЕУ и НАТО, медијска парада хомосексуализма, скупштинска резолуција о Сребреници, Истанбулска декларација, регионализација Србије, избори за мањинске националне савете, почетак процеса продаје Телекома, Закон о електронској комуникацији... Када се погледа брзина и ширина ових друштвених процеса, у којима се огледају размере и политичке и државне и економске и безбедносне пропасти, долази се до само наизглед парадоксалног закључка да Срби у Србији више нису државотворан народ, да све више подсећају на националну мањину и да у властитој држави тек треба да се изборимо за сопствена национална права и интересе. Јер, по ономе што сада имају и што ће тек имати националне мањине у Србији кроз регионализацију и функционисање националних савета, Србима би било боље да постану национална мањина и почну да користе све културно-просветне, медијске, политичке и друге законске могућности за неговање сопственог идентитета – које у овом часу немају у држави Србији, која је само на уставном папиру држава српског народа, док је у пракси грађанија којом све више влада диктатура мањина: од верских, преко сексуалних до националних.

Српско национално питање данас

Решавање српског националног питања у последњих 20 година најпре смо дали у руке српским интелектуалцима, за које смо доказано знали да су национално отуђени бескичмењаци са карактерним деформацијама и каријеристичким стилем живота. Од њих се, дакле, ништа није ни могло очекивати и они су по ко зна који пут пали на историјском испиту.

Потом смо своју судбину предали у руке дневне политике, још огавније друштвене баруштине у којој није било никакве достојне националне идеје и у којој владају једино лидерске сујете, кумровачка духовна атмосфера, политичка импотентност, корупција и страначки интереси.

Високи официри Српске Војске (за коју се оправдано може поставити питање када је уопште постала српска од комунистичке и југословенске) такође нису имали политичког осећаја да у неколико пресудних историјских тренутака преузму у своје руке државно вођство и спасу нас од неспособних политичара и издаје српских националних интереса.

Остала нам је само Српска православна црква, као толико пута у нашој историји када су нам све друге националне установе биле уништене или окупиране. Очекивати, међутим, од Цркве да без наше помоћи може да преузме на себе решавање нагомиланих друштвених и националних питања: од беле куге и повлачења ћирилице, преко слома породичних вредности и других социјалних искушења, до губитка националних територија и геополитичких изазова, било би неодговорно. И СПЦ је данас под посебном присмотром домаћих и међународних центара моћи, који чак боље и од нас Срба добро знају да су границе СПЦ на Балкану видљиве границе некадашње српске државности и српских етничких територија на којима смо ако не данас а онда свакако донедавно живели. Зато нас никако не сме изненадити, већ на то треба да будемо спремни, да постоји огромно интересовање да СПЦ више не врши своју историјску функцију очувања српског националног идентитета и по нужди замене за срушене остале националне институције до часа њихове обнове и новог конституисања. Зато овај последњи духовни, морални, национални и државотворни ослонац морамо чувати по сваку цену.

Када нам постане јасно да од српских интелектуалаца, политичара и официра не можемо очекивати квалитативни помак у осмишљавању и реализацији српске националне идеје у 21. веку, морамо се ослонити на оне још увек некомпромитоване и непотрошене националне снаге које се налазе још једино у српском патриотском невладином сектору и, посебно, у редовима Младе Србије у Отаџбини и Расејању.

Ако је ДЕЗИНТЕГРАЦИЈА кључна реч српског народа и државе у последњих 100 година, онда у следећем веку кључна реч мора постати ИНТЕГРАЦИЈА. Та се терминологија, што је посебно занимљиво, данас највише чује, али нас наша интелектуално-политичка елита води у све само не српске интеграције. Данас нам се нуде евроатлантске интеграције као нова обећана земља, нови титоистички рај у који само што нисмо ушли. Иза угла, као и увек у нашој историји, вребају и неке друге интеграције, на првом месту ватиканске, шиптарске и неоосманске. Док се спремамо за евроунијаћење и не примећујемо да нас подједнако капаришу и Ватикан, Истанбул и Тирана. Нема сумње да се на велика врата на светску политичку сцену, а самим тим и на Балкан, враћа и Русија, и да је све више аналитичких гласова који у будућој геополитичкој прерасподели Балкана и Источне Европе у целини виде могућности стварања Руске (Православне) Уније. Та идеја, као уосталом и друга једна идеја која се такође помиње – Медитеранска Унија, много су ближе нашем менталитету, погледу на свет, историјским традицијама и националним интересима.

Апсолутно је сигурно да се свет од униполарног, са свемоћним светским полицајцем који заводи ред по свом „националном” интересу који је хиљадама километара удаљен од центра, поново постаје мултиполарни и да су велике силе БРИК-а (Бразил, Русија, Индија, Кина) постале више него конкурентне Западу на војном, економском, политичком

и, посебно, демографском пољу. У тој измени геополитичке карте света, која је толико пута у досадашњој светској историји започињала управо на Балкану, српски народ може да пронађе своје место и може изнова да постави српско национално питање, тражећи ревизију историјских процеса из последње деценије 20. века.

Европска Унија је пред својим Стаљинградом и после тога она почиње да се распада. Европа после Европске Уније, а посебно Балкан, биће предмет аспирација неких старих и нових светских сила у успону. Следећа, 2011. година подсећа нас на 1941. и окупацију Србије од стране Трећег Рајха. Данашња слика српског народа на Балкану толико личи на 1941, а границе Србије на границе Недићеве Србије под немачком окупацијом. Тадашњи немачки сателити и фашистички опредељени народи на Балкану: Мађари, Бугари, Хрвати, босанско-херцеговачки муслимани, и Шиптари, и данас имају претензије на делове Српских земаља које су захваљујући подршци Трећем Рајху заузврат анектирали 1941, а неки од њих своју државност и баштине на овим фашистичким темељима, јер пре тога државу нису ни имали. На ово хитлеровско цепање српске државности на Балкану савршено се наслонио титоизам, а данас га наставља НАТО пакт, али је таква тренутна геополитичка мапа Балкана неодржива из сва три разлога, јер су противно међународном праву и 1941-45, и 1991, и 1999. српске територије подељене на више држава, а да нису задовољени интереси Срба као победника у Другом светском рату који су једини на Балкану учествовали на страни западних савезника.

Међутим, те 2011. обележићемо и 70 година од Равногорског устанка, који представља први свенародни оружани отпор у окупираној Европи. Као што је тада изгледало сулудо супротставити се Трећем рајху за који се чинило да ће владати наредних пола века, тако многим и данас изгледа немогуће супротставити се Четвртом Рајху НАТО пакта, а можда је питање кратког времена када ће се ера његове доминације завршити. У том смислу, изнова скрећемо пажњу јавности да је Српски сабор Двери први у нашој јавности превео и понудио предлог Споразума о европској безбедности председника Руске Федерације и заложиио се да Србија постане члан овог новог уговора о недељивој колективној безбедности који нам апсолутно оставља могућност војне и сваке друге неутралности, истовремено штитећи наше националне и државне интересе.

А године 2012. навршава се 100 година од Првог балканског рата и ослобођења Косова и Метохије, тако да и тај велики јубилеј живо подсећа да је историја незавршен процес и да нема, како би то многи у међународниј заједници желели, коначног статуса Косова, посебно не као независне, друге шиптарске а прве НАТО државе на Балкану.

Размишљајући о овим два великим годишњицама, видимо и две перспективе српске нације у наредним годинама: даљу пропаст и распарчавање српске државе на Балкану, или заустављање овог историјског низа пораза и обнову српске државности. У светлу геополитичких кретања која се већ одвијају, сигурно је да ће српски народ изнова добити прилику да постави српско национално питање.

Главни национални проблем, међутим, остаје имамо ли кога ко се спрема и ко нас спрема за време које долази, имамо ли, дакле, кога ко ће када то буде ускоро могуће поставити ово питање на дневни ред геополитичких промена у Европи? Шта је данас интересовање српске интелектуалне и политичке елите, колико она уопште прати светска дешавања и припрема се за нову геополитичку реалност која се већ рађа на наше очи? Имамо ли у овоме часу икакву функционалну Матицу Српску, Уједињену омладину српску, Коло српских сестара, Народну одбрану, Српски културни клуб... Да ли су у том правцу усмерени не само наша спољња већ и унутрашња политика и наша просвета, култура, медији, Војска...?

Српско национално питање сутра

Лично сматрам, а то је и вишегодишњи став Српског сабора Двери, да ми као народ од наше интелектуалне и политичке елите више ништа добро не можемо да очекујемо, а посебно не нову националну визију и програм за 21. век. Најлековитије што можемо урадити јесте да прогласимо смрт владајућих елита и да хитно радимо на формирању прелазне националне елите и образовању и обучавању будуће, која треба да нас води у блиској будућности, како нам се не би изнова десило да нам други наметну вође и владајућу елиту у целини.

Сва актуелна друштвена, национална и државотворна питања сустичу се у идентитетском питању и решавање готово свих поменутих питања незамисливо је без очувања националног идентитета. Зато је одбрана вере, језика, писма, историје, културе и обичаја, сабрана у нову националну политику идентитета, темељ српске државности и српских националних интереса данас и свагда.

Међутим, оно што смо пре четири године истакли као темељ српског националног програма за 21. век – СРПСКЕ ИНТЕГРАЦИЈЕ, данас, у предсзорје геополитичких промена у свету, Европи и на Балкану, треба допунити са политичким програмом. Данас, када се пред нас постављају изазови Европске Уније (у распаду), Ватиканске,

Шиптарске, Турске или Руске Уније (у потенцијалу), смело морамо изаћи са нашим улогом, циљем и планом: СРПСКОМ УНИЈОМ. Немамо више времена ни потребе за било каквим тактизирањем и одлагањем истицања нашег националног циља. Наш национални циљ, и то што пре треба јавно и јасно и гласно истаћи, јесте Српска Унија на Балкану, а српске интеграције у духовном, културном, просветном и економском смислу јесу предуслов за остварење овога циља. Овај конкретни национални програм посебно се односи на српске медијско-информативне интеграције помоћу којих ће се уопште моћи учествовати у пресудним борбама које нас чекају.

Српске интеграције су пут до Српске Уније, а Српска Унија је наш политички и државотворни идеал, пре свих других понуђених интеграција. Ускоро може бити касно да се постави овај национални политички циљ, јер ће га сви суседни народи већ имати и истаћи, а нове геополитичке карте на Балкану биће подељене. Зато смо морамо бити испред свог времена, мислити и радити уместо оних који су за то много позванији и одговорнији. Али, немојмо се самозаваравати: постоји и наше духовно призивање и наша национална одговорност, и пазимо се да не подбацимо. Време је да се на друштвеној сцени Српских земаља појаве неки нови људи, нови интелектуалци, организације и установе, и од те нове смене не смемо бежати већ је припремати и у њој учествовати.

Зато се поставља као најпречи задатак (који, нажалост, у овоме часу изгледа да мора бити урађен без подршке државе Србије) – ширење политичке идеје српских интеграција и Српске Уније, на првом месту схваћених као борбе за очување националног идентитета. Српско национално питање данас и сутра тако постаје идентитетско питање и питање способности српског патриотског НВО сектора на Балкану за промоцију и конкретно отеловљење идеје српских интеграција и крајњег националног циља, кога не само да се плашимо изговорити већ га развијамо високо као заставу – Српске Уније.

Аутор је један од оснивача и уредника часописа ДВЕРИ СРПСКЕ и секретар Управног одбора Српског сабора Двери.